

AŞKA GELDİM

“Hiçbir suçum yok abi!”

Biliyorum inanmayacaksın. Neden inanasın ki. Yüz elliden fazla insanı devletin jandarması toplamış getirmiş. Camiden tutup getirmediler ya!

Sıkıyönetimde kimseye derdini anlatamıyorsun. Dinlemiyorlar. Karakolda hiç konuşurmadılar. Anlatsan neye yarar ki?

Sıkıyönetim ilân edildiğinde çok sevinmiştim. Her şey düzelecek, kavgalar bitecek, düzen yeniden yerine oturacak diye. Nereden bilirdim ki düşümde bile görsem inanmayacağım bir olaydan tutuklanacağımı. Senin gibi komünist olsam, örgüt işlerine girip devlete kafa tutsam, içim yanmaz.

Affedersin abi, kötü bir şey söylemek istemedim. Hani komünist de insandır değil mi? Her ne kadar komünist adını biz kötü anlamda söylüyorsak da; son on beş gündür yaşadıklarım aklıma geldikçe komünist olasım geliyor. Neden biliyor musun? Allah seni inandırсын gözümün önünde bir adama işkence yaptılar.

Komünistmiş...

Adamın her yanı delik deşik oldu, gıki çıkmadı. Onun yediği dayağı ben yeseydim kesin ölürdüm. Ya da canımı kurtarmak için el ayak öperdim. Taş duvarlar konuştu da, o konuşmadı. Her yer buza kesmiş, rüzgârlardan ses geldi; bu adamdan ses gelmedi. Sanki uzaydan gelmiş biriydi. Arkadaşlarının ismini soruyorlardı.

En sonunda onu dövenler yorulup, bitkin düştüler ve bıraktılar. Sonra ne oldu bilmiyorum. O gün, onun gibi olmayı çok istedim.

Sana komünist dedim diye kızmadın değil mi?”

“Başını ağrıtmıyorum, inşallah abi?”

Yoğun bir kar yağışı vardı dışarıda.

Uçak hangarlarının küçüklü büyüklü bölünmesinden oluşmuş koğuş-

ların içinde insanlar doluydu. Döviz kaçakçıları, silah kaçakçıları, komünistler, faşistler, Evren Paşa'ya küfür edenler... Sendikacılar, öğretmenler, yazarlar ve akşam içkiyi kaçırıp, gece sokağa çıkma yasağını beş on dakika da olsa delenler...

En büyük koğuşun demirlerle örülmüş penceresinden, dışarıya bakan Komünist, Hava Kuvvetleri askerlerinin küreklerle kar temizlemesini izliyordu.

Sıradan bir ses tonuyla:

“Hayır, ağrıtmıyorsun” dedi.

“Aklım almıyor olanları. Olay Uşak'ın bir köyünde geçti. O gün arkadaşım İhsan'la bir düğüne gittik. Güzel bir düğündü. Kuzular çevrilmiş, et suyuna acılı bulgur pilavı tepsiler dolusu dağıtılıyor... İçki dersin Kevser Irmağı gibi sel olmuş akıyor. Tadı damağımda kaldı desem abarttığımı düşünme sakın.

Bizim yörede âdettir, düğünlerde mutlaka silah sıkılır. Herkesin silahı vardır. Ama benim yok, hiçbir zaman da olmadı. Nedense bana soğuk gelir, sevemedim bir türlü... O gün rakının etkisiyle herhalde, gaza geldim...

Zeybeği iyi oynayanlara hayran olurum. Dönüşleri, yere diz vuruşları var ya... İşte o noktaya bayılırım, kopuş noktasıdır. Silahı olanlar dayanamazlar, çıkarıp havaya sıkırlar.

Çalgıcılar, düğüne okulu gelenler, herkes coşku içinde. Harmandalı, Kerimoğlu, Aydın Zeybeği oynanıyor. Dayanılır gibi değil, silahlar kılıflarından sıyrıldı. Gecenin karanlığında, sokak lambasının sarı ışığında güzel silahlar yeşilimsi ışıldar bilir misin? Herkes birer şarjör sıktı havaya... Arkadaşım İhsan'ın da on dörtlüsü vardı. O da bir şarjör boşaltıp, keyifle beline soktu.

İhsan'ın kulağına eğildim bir ara boş bulunup:

“Aşka geldim, birkaç el de ben ateş etsem olur mu?” dedim.

Demez olsaydım!

Faruk DEMİREL

Can arkadaşım, beni kırmadı, kırar mı?

“Sadece üç mermim kaldı, istiyorsan al,” dedi.

İhsan da burada, yandaki koşu yatağında yatıyor. Ona sorarsan aynısını anlatacağıdır, inan.

Mermileri şarjöre bastım. Masadan kalkıp bir adım ileri çıktım ve havaya üç el ateş ettim. Çok hoşuma gitmişti doğrusu. Arkadaşımın silahını geri verdim.

Bütün olay bundan ibaret... Ne bir eksik ne de fazla...

Düğünde aşka gelip üç el silah sıktı diye, bu kadar eziyet edilir mi insana ya. Günlerce karakol köşelerinde, gözetimde tutulur mu insan? Söylesene abi, bu olacak iş mi yani?

Adapazarı'nda bir kaçakçı şebekesi varmış. O şebekeden Yakup toplu silah ve mermi alır Kütahya, Afyonkarahisar ve Uşak bölgesine satarmış. On iki eylül darbesi olunca Yakup'u yakalamışlar. Yakup iki tokat yiyince ötmüş... Kime silah sattıysa, hepsini tek tek... Buraya kadar anladık. Ama ben ondan silah almadım ki...

Derdimi on beş gündür kimsese anlatamıyınca, umudumu mahkemeye bağladım.

Bir mahkemeye çıksak gerçek belli olacak.

İşkence gören komüniste sordum:

‘Bana ne yaparlar?’ diye. O da, ‘Normal durum yok, örfi idare var. Seni Eskişehir Havvaalanı'na gönderirler’ dedi. Çok kızmıştım. Ne yalan söyleyeyim içimden adamın yüzüne karşı, yakası açılmadık küfürler de savurdum. Şimdi utanıyorum kendi kendimden. Adam haklı çıktı. Şu kışta kıyamette günlerce karakol köşelerinde yattık üst üste, onlarca insan. Sonra buraya getirildik.

Gelmeden önce mahkemeye çıktık.

Sana anlattıklarımı harfiyen yargıca da anlattım. Son sözlerim şöyleydi:

“Düğün çok güzeldi. Herkes silah sıkıyordu. Ben de aşka geldim. Arkadaşım İhsan'dan silahını alarak üç el havaya ateş ettim ve ona geri verdim.”

Yargıç gülümseyerek yüzüme baktı. Gülümseyen bir yargıç beklemiyordum. Çok umutlanmıştım. Sonuçta gerçek anlaşılacak ve beni bırakacaklardı. Zor durumlarda her şeyden medet bekliyor insan. Ama öyle olmadı.

Yargıç:

“Ben de aşka geldim, seni tutukluyorum” dedi.

“Önce şaka yaptığını sandım. Şaşkınlığım beş on dakika sürmüştü. Bırakılmadığımı anladığımda haykırışım geldi, yap-

madım. Kaynar sular döküldü başımdan aşağı, ateş bastı her yanıma. Gözlerim karardı. Ben sıradan bir esnafım. Hadi komünist falan olsam... Pardon abi, kötü manada kullanmıyorum artık biliyorsun değil mi?

Askeri araçlarla bizi önce Kütahya'ya, sonra da buraya getirdiler. İçimizde bir kaçakçı, on tane de adamı var. Aslında kaçakçı dediğim adam ayakçı. Gemilerle getirenler yok ortada. Ama buraya getirilen yüz elliden fazla vatandaşız. Bunlar kim biliyor musun? Köylerden çiftçiler, şehirden esnaf, işçiler...

Abi, hiçbir şey söylemiyorum!

Beni buraya getirmeleri sence caiz mi?”

Havacı askerler hâlâ küreklerle yolları, binaların önlerini kardan temizlemeye çalışıyorlardı. Kar yağışı azalmıştı. Poyrazdan esmeye başlayan rüzgâr, uçuşan kar tanelerini gelişi güzel savuruyordu.

Pencereden sürekli dışarıya bakan Komünist dönüp adamın yüzüne baktı. Gerçekten tanıdığı birçok esnafa benziyordu. Onun için boşaltmak için çırpınına, başına gelenlere anlam verememesine şaşıtı. Buruk bir sesle:

“Elbette caiz değil” dedi.

Ben ve Şiir

Farzedin ki bir şair değilim ben
Esmeye görsün rüzgârım, çeker giderim
hemen

Koşar giderim bir geyik gibi
Bir ördek gibi, uçar giderim

Ulaşırım nasıl olsa, bir denize
Deli rüzgârlı, bol dalgalı bir denize
Vurdukça dalgalar, dalgakıranlara
Dalgın dalgın bakarım ak köpüklü sulara

Yem atarım balıklara, martılara
Balıklar sessizdir; martılarsa, densiz
Ederler de yemsiz, edemezler denizsiz

Mavidir deniz, mavi
Özgürlük, sonsuzluk demektir mavi
Hep arzum, hep tutkum olmuştur mavi
Duygum, düşüncem, imgem mavi Mavi oğlu
maviyim ben, simgem mavi

Bir gemi belirir, derken
Yaklaşır da yaklaşır, pupa yelken
Dümen kırar ve de uzaklaşır hemen
Kimbilir ne menem
Bir şiiirdir belki, belki de bir serüven

Şiirden kaçarken şiire yakalandık galiba
Geyik gibi koştuk, ördek gibi uçtuk
Rüzgârla cebelleştik, dalgalarla boğuştuk
İçtik galiba, ak köpüklü sularından denizin

Yokken cebimizde bir öğünlük paramız
Balıkları, martıları düşündük galiba
Karaları atıp mavilere büründük
Bırakıp emin mekânları, denize yürüdük

Şairlik bu galiba: Serüven + özgürlük

Ziya ÖZTÜRK